A°. 1839. N°. 63.

DONDERDAG, DEN 8sten AUGUSTUS.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 5 *Augustus* 1839.

Door den Gouverneur Generaal is op heden genomen de navolgende resolutie:

» De Gouverneur Generaal een blijk willende geven dat het welzijn van *Suriname's* Ingezetenen voortdurend de belangstellende en vaderlijke zorgen van Zijne Majesteit Onzen geëerbiedigden Koning bezig houdt; en dat ook wij niet in gebreke zijn gebleven, zelfs vóór Onze komst in deze Kolonie, hare belangen, zooveel in ons vermogen was, bevorderlijk te zijn, waarbij de welwillende tusschenkomst van Zijne Excellentie den Minister van Kolonien, ons dan ook niet heeft ontbroken."

» Gelet op het verhandelde in de vergadering van de Hoofd-Directie der Particuliere West-Indische Bank van den 8 Junij 1839.

» Heeft goedgevonden en verstaan te bepalen:

»1°. Dat op nieuw eene som van *f* 50,000 ten dienste van het algemeen beschikbaar zal worden gesteld, waarvoor de Particuliere West-Indische Bank wordt geautoriseerd *WISSELS* af te geven op het Departement van Kolonien in het Moederland, betaalbaar op 3 maanden na zigt, tegen storting van gelijk bedrag in Surinaamsch Papierengeld."

»2°. Dat van gemelde *f* 50,000 eene som van *f* 40,000 uitsluitend wordt beschikbaar gesteld ten dienste van den handel, en onder de zich daartoe aanmeldende personen zal worden verdeeld naar evenredigheid der Patenten die door de handelaren worden betaald even als zulks, bij de onlangs plaatsgehad hebbende afgifte van Wissels, ten grondslag der verdeeling heeft gestrekt."

»3°. Dat wij het afgeven van de overblijvende *f* 10,000 aan Ons behouden, ten einde daaruit te vinden de middelen van remise van gelden, ofschoon niet uit den Handel voortspruitende, die het Ons na overleg met de Leden der Directie van de Particuliere West-Indische Bank zal blijken ten algemeenen nutte wenschelijk te zijn, onder dien verstande, dat, wanneer gemelde laatste som daardoor niet geheel mogt worden geabsorbeerd, het overschietende zal worden bijgevoegd aan de som ten dienste van den Handel beschikbaar gesteld in het aandeel der aanvragende personen daarmede gelijkmatig zal worden vermeerderd."

»4°. Dat personen, die remises te doen hebben ofschoon niet voortspruitende uit den Handel, doch, waartoe vermeend wordt termen te zijn, om in de door Ons gestelde cathegorie te vallen, zich daartoe almede aan de Directie der West-Indische Bank zullen kunnen aanmelden."

»5°. Daar het Ons duidelijk gebleken is, dat de aanvragen, die bij eene vroegere beschikbaarstelling van Wissels zijn ingediend de sommen, die wezenlijk benoodigd zijn, verre overtreffen en dus schijnen te zijn gedaan in verwachting, dat daaraan toch in zijn geheel niet zou worden voldaan, waaruit moet voortspruiten, dat de staat der Kolonie in een ongustig daglicht wordt gesteld en Wij buiten staat gehouden, om de wezenlijke behoefte te kennen en de middelen ter voorziening daarin op te sporen, zoo wordt hiermede een ieder aangemaand, zich voor de vervolge daarvan te onthouden daar het Ons zou kunnen leiden tot de vordering, dat men te gelijk met de aanvrage van Wissels de aangevraagde sommen in Surinaamsch Papierengeld bij de West-Indische Bank deponeerde en het niet voldoen daaraan tot serieuse maatregelen Onzerzijds zou kunnen noodzaken."

» Ook doet de aanvrage om meer of mindere sommen hier niets af, daar de toekenning toch uitsluitend volgens de Patenten wordt opgemaakt, en het dus alleen om de wezenlijke behoefte te kennen en dus in het welbegrepen belang van de Ingezetenen zelve, dat wij gemeend hebben deze aanmaning te moeten doen.

» Wordende overigens deze vernieuwde beschikbaarstelling van Wissels als een voorloopig blijk der vaderlijke goedheid van Onzen geliefden Koning door Ons gedaan en ten bewijze, dat eene meer uitgebreide hervatting der operatien van de Particuliere West-Indische Bank steeds in contemplatie is, en alleen redenen van overwigtig belang de verwenzenlijking daarvan voor als nog vertragen."

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

ADVERTENTIEN.

(30095) Van wege het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, wordt bij deze ter kennisse van de daarbij belanghebbenden gebragt, dat JOHAN ANTON REELFS, in qualiteit als Gemagtigde van JOSEPHUS ANTONIUS WILDANGER en van HELENA MARIA GEERTRUIDE WILDANGER, zich bij rekeste aan het Collegie heeft gewend, met verzoek, dat aan hem moge worden af- en overgegeven, den Boedel JOHANNES EUGENIUS WILDANGER; — zullende wanneer daartegen geene opposition mogten inkomen, door welgemeld Collegie na verloop van *zes* weken, daarop worden gedisponeerd, als hetzelve vermeenen zal te behooren.

Paramaribo, den 7 *Augustus* 1839.
De fungerende Secretaris,
F. C. COBLIJN.

(30026) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 9den Augustus 1839, des voormiddags om *negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit welgemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven *Antoinette* en *Marie*; bekend staande ten name van MARIANNA van KORTLANG, doch het eigendom van J. C. H. SCHILDERUS.

Paramaribo, den 3 *Augustus* 1839.
R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

Aanstaande Zaturdag den 10den dezer, des morgens ten *zes* uren, zal de gewone Exercitie met de *Brandspuiten*, plaats vinden.

Paramaribo, den 6 *Augustus*, 1839.
De Opperbrandmeester,
H. G. ROUX.

(30091) Op HEDEN aan Boord van het Schip *DINA MARIA*, Kapitein H. C. WRIBURG, *BEROOKINGEN* zullende plaats vinden, zoo wordt zulks ter kennis van het geëerd Publiek gebragt.

Paramaribo, den 8 *Augustus* 1839.

(27733) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* om *negen* uren verkoopen:
PROVISIEN en STUKGOEDEREN,
WANE- en KOPIE PLANKEN.

Mengelingen.

De Gravin.

Op zekeren morgen bevond ik mij in de Leopoldinische Galerij van Schilderstukken, waar de gansche Weener wereld heenstroomde, om het portret eener dame te zien. De uitstekende schoonheid der trekken en de volkomenheid der uitvoering verdienden werkelijk bewondering. De statige Keizerlijke Adjudant, die mij verzelde, grimlachte over mijne verrukking, beloofde mij met het origineel zelve bekend te maken, en bragt mij dien avond in het gezelschap bij de Gravin van M. De geest en het leven, hetwelk in het gansche wezen dezer vrouw lag, en de menging van waardigheid en lieftalligheid, die in haar gelaat uitblonk, maakten haar tot de beminnelijkste, verleidelijkste vrouw, die ik immer gezien had. Nadat zij de speelpartijen had geregeld, de bostontafel in het midden van de zaal had laten

plaatsen en het eenwige piket in eenen hoek had gewezen, trad de schoone Gravin naar het uiterste einde der kamer, bij eene kleine groep, die zoo gelukkig was geene kaarten te bekomen, en het min gewone genot van een geestvol onderhoud aan het treurig tijddoodend Whist of Ecarté voortrok. Juist toen de Gravin aankwam, beweerde een jong Kamerheer misschien te driftig, dat het onmogelijk was zich in de afkomst van een' mensch te bedriegen, en dat een zeker air van waardigheid in het gansche wezen de goede geboorte verried. Van hetzelfde gevoelen was ook eene oude dame; zij werden echter door eenen Stafofficier van hoogen rang en eenen Exminister tegengesproken, die beide hunne redenen daarvoor hadden. Eindelijk, om een voorbeeld te geven, dat ieder voor zijne partij het winnen zou, keerde zich de Kamerheer naar de vrouw van het huis, en vraagde haar zegepralend, of niet, indien het noodlot haar ook in eenen lageren stand verplaatst had, hare edele geboorte terstond uit haar voorkomen en manieren kenbaar zouden zijn? De schoone Gravin glimlachte bij deze woorden: »Gij hebt eene slechte bewijsplaats voor uwe stelling aangevoerd, Graaf L.," zeide zij. »Hoe, mijne genadige vrouw! zijt gij niet de dochter van een' Graaf" — »Neen." — »Of van eenen Baron?" vraagde de oude Dame. — Neen." — Van eenen Officier?" vraagde de Overste?" — »Neen." — Of eens Ministers?" vraagde de Exminister. — »Neen." — »Gij misleidt ons, Mevrouw!" hernam de jonge Kamerheer; »gij zijt gewis van zeer goede familie" — »van eerlijke lieden, die echter inderdaad geenen titel bezaten, waarop zij zich beroemen konden," viel de Gravin hem glimlachende in de rede. »Gij kunt het getuigen, dat ik niet beter ben, dan ik voorgaf," voer zij tegen mijnen vriend gewend voor. In dit oogenblik werd zij aan eene speeltafel geroepen, om eenen twist te beslissen, en terwijl na hare rondborstige verklaring de eene aanmerking op de andere volgde, vraagde ik den Adjudant: »Wie is de schoone Gravin?" — »Zij zal het u zelve zeggen," hernam hij. »Ik heb haar dagboek te huis. Zij heeft het mij geleend, en ik wil het u leenen, want zij schijnt zoo min te willen verbergen van waar zij afstamt, als wat zij geworden is."

Mijn weg ging voorbij zijn huis, ik vergezelde hem derwaarts; hij gaf mij het handschrift en ik las het, eer ik te bed ging. Het was van den volgenden inhoud:

»Mijn naam is Angelique l'Arjon, ik werd te *Neuilly* geboren. Mijne moeder, *la belle payssanne* genaamd, stierf weinige dagen, nadat ik ter wereld was gekomen, en mijn vader overleefde haar niet lang. Als eene wees van twee jaren nam mij eene moei aan, die mij ter tweede moeder werd. Sedert den dood mijner ouders had zich haar tuin aanmerkelijk vergroot. Zij had al de klanten harer zuster geërfd en het was hare eenige eergierigheid mij de schoonste vruchten en bloemen in den omtrek van *Parijs* te laten uitventen. Ik trad in mijn vijftiende jaar, de vurige blikken der jonge manspersonen, die mij zochten te ontmoeten, de mismoedigheid der meisjes, die mij uit den weg gingen, en de zorgvuldigheid mijner moei, zeiden mij, dat ik schoon was; ik had het zelf sedert een jaar vermoed. Doch men is niet ongestraft schoon. Alle jonge lieden van *Neuilly* maakten mij hun hof. Ik beminde er geen, en wilde echter niemand leed doen, maar hunne lofuitingen leerden mij, hoe men bevallen kan, en bij een slechts matig geheugen, vergeet men zulke lessen niet ligt weder.

»Een geheel jaar bewaarde ik tusschen mijne dorpsaanbidders een volkomen evenwigt. Mijne moei echter, die niet veel geluk met hare mannen gewacht had, — zij was de weduwe van den derden — koos voor mij eenen man, eenen jongeling van mijnen ouderdom, den zoon van eenen rijken koopman. Ik had hem nooit te voren gezien en ontving hem met een kloppend hart. Reeds was de bruilofstooi gekocht, het huwelijkscontract ontworpen, als een toeval mijn huwelijk verijdelde en mijn geluk grondvestte.

Op een' mijner togten naar Parijs gleed ik uit, toen ik aldaar juist het *hotel de Suède Rue de Richelieu* binnentrad, en verstuitte daarbij den enkel. Mijn geschreeuw deed vele vreemdelingen, die aldaar woonden, toeschieten. Onder hen bevond zich een oud heer, die levendig aandeel in mijn ongeval scheen te nemen. Hij ging geen oogenblik van mijne zijde; zijne goedheid overdreef mijn gevaar. Uit vrees, dat de geringste beweging mij hinderlijk zou zijn, wilde hij niets van mijn wegbrengen hooren, maar zond dadelijk zijnen wagen met zijne bedienden naar mijne moei af. Zij kwam, bezocht mij, beklaagde mij, omarmde mij, wilde vertwijfelen, klaagde, dankte, alles dooreen. Eindelijk echter onderhield zij zich ernstig en lang met mijnen beschermer.

»De Heer de Villefort was een oude vrijer, die gedurende zijn leven rijkdommen op een gestapeld had, zonder te weten, wie dezelve genieten zou. Zijne erfgenamen waren verre bloedverwanten, die hem van tijd tot tijd wenken gaven, dat hij eenen gezegenden ouderdom bereikt had. Deze wenken begonnen hem eindelijk te mishagen. Op zekeren morgen verliet hij *Grenoble* en kwam te *Parijs*, met oogmerk zijne verwante te onterven. Een huwelijk scheen hem het naaste en zekerste middel. Mijn persoon beviel hem, mijne jeugd trok hem en hij koos mij tot het werktuig zijner wraak. Mijne moei had de goedheid hem niets in den weg te leggen. De bruidegom van *Neuilly* werd afgedankt; er gingen nieuwe geboden, zij geleidde mij naar de kerk, liet mij ter regter plaats een klein woordje spreken, en *Mousieur* de Villefort was mijn echtgenoot."

»Deze merkwaardige oude hield zich ijverig bezig met mijne beschaving en hem heb ik de weinige kundigheden, die ik bezit, te danken. Ik verloor hem drie jaren na onze verbindtenis en zal hem mijn leven lang betreuren. Hij liet mij al zijne goederen na. Zijne verwanten tastten zijnen uitersten wil aan; zij verloren het regtsgeding en appelleerden. Ik moest mij deswege naar *Grenoble* begeven. Het regt aan zijne zijde te hebben is treffelijk, maar brieven van aanbeveling hebben ook hunne goede zijde en in regtszaken moet men niets verzuimen. Ik kende niemand in deze provincie, toen ik aldaar aankwam. Ik woonde in den Gouden Leeuw tegenover eenen Overste der Infanterie, die, ik wist niet hoe, wel echter waarom, mij altoos ontmoette. In eene landstad geniet ieder vreemde het voorregt, de nieuwsgierigheid te wekken. De rede van mijne aanwezendheid was spoedig bekend en mijne tegenpartij wist door allerlei schandelijke anekdootjes de openbare meening tegen mij in te nemen. Door een toeval, zoo als dan het toeval eene maar al te groote rol in mijne geschiedenis speelt, kreeg de Overste een zoodanig paskwil te zien; hij stoof op; hij verzocht om verlof mij te bezoeken; hij kwam, en bood mij met soldaten vrijpostigheid zijn zwaard, zijnen tijd, zijne diensten en zijn hart aan. Ik nam alles aan en deed er wel aan. In den omtrek van *Grenoble* geboren, stond hij met de meeste regters in betrekking, overtuigde hen van de geldigheid mijner aanspraken, en zoo won het regt de kuiperij den weg af, en ik mijn proces voor de tweede maal."

»Ik kon mij niet verbergen, welke verpligting ik den Overste schuldig was; hij had mij krachtig ondersteund. Zijn ijver had de geruchten vernietigd, die de erfgenamen van den Heer de Villefort tegen mij uitgestrooid hadden. Met iederen dag werden zijne bezoeken menigvuldiger, zijne blikken sprekender, zijne spraak levendiger. Eindelijk waagde hij het zijn minneloon van mij te verzoeken, en ik zag mij voor de tweede reis gehuwd, zonder daarbij, even min als de eerste reis, mijn hart geraadpleegd te hebben.

»Na weinige maanden werd mijn man naar zijn regement geroepen; hij viel, door zijnen moed te ver vervoerd, in een gevecht bij *Neurenberg*, en ik was in eenen ouderdom van twee en twintig jaren voor de tweede maal weduwe. Dewijl zijne familie met de beste huizen der provincie verwand was, werd ik natuurlijk met de voornaamste personen van *Dauphiné* bekend, en deze kennismaking droeg niet weinig bij, om hetgeen mij van de manieren en zeden mijner kindschheid nog misschien aankleefde, volkomen af te leggen.

»Ik verliet *Grenoble*, nadat ik mijne erfenis, die mijne inkomsten verdubbelde, in orde gebragt had. Ik was reeds vier jaren te *Parijs*, toen eene zuster van den Overste mij verzocht mij voor haar wegens de aanneming van een' harer zoons in *St. Cyr*, aan een' man van aanzien te adresseren. Ik reed naar den Graaf M. Hij ontving mij zeer beleefd en zijn gezigt beviel mij dadelijk uitstekend wel; hij gaf mij zijn woord, mijn verzoek te zullen voordragen en den volgenden morgen bragt hij mij het patent. Voor dezen dienst vroeg hij verlof mij te mogen bezoeken, en dit verkreeg hij zonder groote zwarigheid. Eenige dagen daarna verzocht de Graaf om mijne hand, en ik zeide zonder omstandigheden ja. Toen men het huwelijkscontract opstelde, ontlokte mijn naam, dien ik natuurlijk moest opgeven, hem eenen uitroep van vreugde en verbazing. Deze arme Graaf van M. beminde mij namelijk in de herinnering, en verwachtte niet in de weduwe van den Heer de Villefort en van den Overste L. het aardige kleine bloemenmeisje, het voorwerp zijner eerste liefde weder te vinden. Ik, van mijnen kant, hoe had ik in den man, dien ik thans beminde, dengeen herkend, dien ik voor tien jaren zou getrouwd hebben, indien niet mijn uitglijden in de *Rue de Richelieu* en de tusschenkomst van den Heer de Villefort dezen echt verhinderd had? Ieder van ons had zijne eigene fortuin gemaakt. In de volgende week huwde ik mijnen geliefde. De eerste maand was eene reeks van feesten en vermaken; de tweede —"

Hier eindigde het handschrift.

»Wat zal onze jonge Graaf daarvan zeggen?" vraagde ik den volgenden dag mijnen vriend, toen ik hem het Gedenkschrift der Gravin teruggaf. — »Wat hij zeggen zal? Het slot van .... ligt niet ver van *Neuilly*. Zijne Doorluchtigheid was als een vriend van het schoone geslacht bekend, de moeder had *la belle paysanne* behoeten en was heimelijk met hem getrouwd geweest.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 4den dezer, de Fransche Schoener l'Anna, Kapt. C. Mattei, van Cayenne, hebbende 3 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 6den, het Schip Standfries, Kapt. F. Feijkes, naar Amsterdam; lading: 334 vaten Suiker, 58 balen schoone- en 2 dito vuile Katoen.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.